

СТИВЪН КИНГ И СЕ НАДИГНА КАИН

Превод от английски: Мария Парушева, 1993

chitanka.info

Гериш обърна гръб на яркото майско слънце и влезе в хладното спално помещение. Беше му нужно известно време, преди очите му да свикнат със светлината и отначало Хари Бобърът бе само един безплътен глас в сумрака.

— Голяма гадост беше, нали? — попита Бобърът. — Не беше ли абсолютна, отвратителна гадост?

— Да, — каза Гериш. — Много беше трудно.

Сега очите му фокусираха Бобъра. Той триеше с ръка пъпките по челото си, а под очите му бе избила пот. Носеше сандали и тенис-фланелка, на която бе закачена пластмасова значка с надпис, съобщаващ, че Хауди Дуди е перверзник. Огромните бели зъби на Бобъра изгряха в сумрака.

— Трябваше да откажа още през Януари — каза Бобърът. — Все си повтарях да го направя, докато още има време. Тогава изтече срокът за промените и трябваше или да се явя, или да приключа с непълна програма. Мисля, че съм скъсан, Кърт. Честна дума.

Отговорничката на общежитието бе в ъгъла до пощенските кутии. Беше много висока жена, която приличаше на Рудолфо Валентино. Опитваше се да напъха една презрамка под запотената си рокля, докато с другата ръка закачаше списък за напускане на общежитието.

— Да, много трудно — повтори Гериш.

— Искях да те питам за някои работи, но не посмях, честна дума, този тип има орлови очи. Мислиш ли, че изкара шестица безпроблемно?

— Предполагам, че съм скъсан — каза Гериш.

Бобърът зяпна.

— Мислиш, че си скъсан? Ти мислиш, че...

— Отивам да си взема един душ, окей?

— Да, разбира се, Кърт. Разбира се. Това последният ти изпит ли беше?

— Да — каза Гериш. — Това беше последният.

Гериш прекоси фойето, бутна летящите врати и тръгна нагоре по стълбите. Стълбището миришеше на съблекалня. Същите стари стълби. Стаята му беше на петия етаж.

Куин и другият идиот от третия, оня с косматите крака, минаха край него, подавайки си напред-назад една топка за софт бол. Един

дребосък с очила с рогови рамки и наперено щръкнала козя брадичка мина край него между четвъртия и петия, притискайки до гърдите си сборника с таблиците, а устните му се движеха и шепнеха безкрайната молитва на логаритмите. Очите му бяха празни като училищни дъски.

Гериш спря и погледна след него, чудеше се дали той няма да е по-добре ако е мъртъв, но в този момент дребосъкът се бе превърнал в подскачаща, изчезваща сянка на стената. Тя подскочи още веднъж и изчезна. Гериш се изкачи до петия и тръгна по коридора към стаята си. Голям Прасчо си беше заминал преди два дни. Четири изпита за два дни — бам-бам, благодаря мадам. Голям Прасчо знаеше как да урежда нещата. Беше оставил само постерите по стените, два различни мръсни чорапа и керамична пародия на Мислителя на Роден, седнал на ръба на тоалетна чиния.

Гериш постави ключа в ключалката и го завъртя.

— Кърт! Хей, Кърт!

Ролинс, тъпанарят, който беше отговорник на етаж и бе оставил Джими Броди да се срещне с Декана, задето се бил напил, идваше по коридора и му махаше. Беше висок, добре сложен, с войнишка стойка, симетричен. Изглеждаше лакиран.

— Сам ли си? — попита Ролинс.

— Не забравяй да изметеш пода и да попълниш формуляра за състоянието на стаята, чу ли?

— Да.

— Нали ти пъгнах формуляр под вратата миналия четвъртък?

— Да.

— Ако ме няма в стаята, пъгни формуляра и ключа под вратата.

— Добре.

Ролинс хвана ръката му и я раздруса два пъти, бързо, пумпум. Дланта на Ролинс беше суха, сякаш човек се ръкуваше с шепа сол.

— Всичко хубаво за лятото, приятел.

— Мерси.

— Не се преработвай!

— Няма.

— Почивай, без прекалености!

— Слушам.

Ролинс за миг доби учуден вид, после се засмя.

— Хайде, чао, и внимавай! — Той плесна Гериш по рамото и после се върна по коридора, като по пътя спря, за да каже на Рон Фрейн да си намали касетофона. Гериш виждаше Ролинс мъртъв в канавка, с червеи в очните ябълки. На Ролинс не му пукаше. Нито пък на червеите. Или ти изяждаш света, или светът те изяжда. И двата случая се възприемат за нормални.

Гериш остана замислен, продължи да гледа след Ролинс, докато той изчезна и тогава влезе в стаята си.

След като бе изчезнала ураганната неразбория на Голям Прасчо, стаята изглеждаше гола и стерилна. Натрупаната, нахвърляна купчина, която някога бе представлявала леглото на Голям Прасчо, бе оголена до дюшека — леко лекьосан. Две средни страници от „Плейбой“ го гледаха от стената със замръзнала двуизмерна подкана.

В другата половина от стаята, която бе обитавана от Гериш, нямаше голяма промяна — както винаги тя бе спретната като в казарма. Човек можеше да пусне монета на опънатото одеяло и тя щеше да отскочи. Тази подреденост направо вбесяваше Прасчо. Той учеше литература и имаше усет към изящната фраза. Наричаше Гериш „обитателят на гълъбарника“. Единственото нещо над леглото на Гериш беше една огромна увеличена снимка на Хъмфри Богърт, която си бе взел от книжарницата на колежа. Боги имаше по един пистолет във всяка ръка и носеше тиранти. Голям Прасчо казваше, че пистолетите и тирантите са символи на импотентност. Гериш се съмняваше, че Боги е бил импотентен, въпреки че не беше чел нищо за него.

Той отиде до гардероба, отвори го и извади оттам голямата пушка с орехов приклад, който баща му, свещеник в Методистката църква му бе подарил за Коледа. Оптическият мерник си беше купил сам през март.

Не беше позволено да се държи оръжие по стаите, дори ловно оръжие, но не му бе трудно да го внесе. Предния ден си го беше освободил от Университетското хранилище за оръжие с фалшива квитанция за получаване. Постави го в непромокаемият му калъф и го остави в горичката зад футболното игрище. След това тази сутрин го внесе в общежитието през заспалите коридори.

Седна на леглото с пушка върху коленете и поплака малко. Мислителят върху тоалетната чиния го гледаше. Гериш остави

пушката на леглото си, прекоси стаята и го събори от шкафчето на Прасчо на земята, където той се разби. На вратата се почука.

Гериш мушна пушката под леглото.

— Влез.

Беше Бейли, в долнище от анцуг. В пъпа му имаше мъх. Нямахше бъдеще за Бейли. Бейли щеше да се ожени за някое тъпо момиче и щяха да им се родят тъпи деца. После щеше да умре от рак или от бъбречна недостатъчност.

— Как мина изпита по химия, Кърт?

— Добре.

— Чудех се дали ще ми дадеш назаем твоите записки. Аз се явявам утре.

— Тази сутрин ги изгорих заедно с боклука.

— О, Боже! Да не би Прасчо да е направил това? — той посочи към остатъците от Мислителя.

— Сигурно.

— Защо ли го е направил? Това нещо ми харесваше. Смятах да му предложа да ми го продаде. — Бейли имаше остри, дребни черти, като плъх. Долнището на анцуга му бе протрито и провиснало. Гериш си го представяше прекрасно как ще изглежда, когато умира от ефизема в кислороден изолатор. Колко жълт ще изглежда. Мога да ти помогна, помисли Гериш.

— Мислиш ли, че той ще има нещо против да му взема постерите?

— Сигурно не.

— Добре. — Бейли прекоси стаята, внимателно прескочи с босите си крака керамичните парчета, и откачи снимките от „Плейбой“. — Тази снимка на Богарт също е много готина. Само дете няма цици, а? — Бейли се взря в Гериш да види дали Гериш ще се засмее. Когато Гериш не се засмя, той каза: — Сигурно смяташ да го изхвърлиш, или как?

— Не. Просто мислех да взема един душ.

— Не. Приятна почивка през лятото, ако не се видим повече, Кърт.

— Благодаря.

Бейли отиде до вратата, дъното на анцуга му се полюляваше. Спря се и каза:

— Пак ли пълно шест и този семестър, Кърт?

— Поне.

— Страхотно. До догодина.

Той излезе и затвори вратата. Гериш поседя на леглото известно време, после отвори пушката и я почисти. Доближи дулото до окото си и погледна в малката точица светлина в другия край. Цевта беше чиста. Пак сглоби пушката.

В третото чекмедже на бюрото имаше три тежки кутии с амуниции „Уинчестър“. Той ги извади на перваза. Заклучи врата на стаята и пак се върна на прозореца. Вдигна щорите.

Дворът бе весел и зелен, осеян с разхождащите се студенти. Куин и приятелят му, идиотът, бяха започнали нещо като игра на софт-бол. Бързаха напред-назад като сакати мравки, бягащи от разрушен мравуняк.

— Искам да ти кажа нещо — каза Гериш на Боги. — Бог страшно се е ядосал на Каин, защото Каин си помислил, че Господ е вегетарианец. Но брат му бил по-умен. Господ е направил света по свой образ и подобие и ако ти не изядеш света, светът ще изяде теб. И Каин казал на брат си: „Ти защо не ми каза?“ А брат му казал: „А ти защо не ме послуша?“ И казал Каин: „Добре, ето сега ще те послушам.“ И той убил брат си и казал: „Хей, Господи! Месо ли искаш? На ти месо! Пържоли или ребра или Авелови кюфтета? Какво?“ И Господ му казал да си обуе обувки за буги-буги. Така, че... какво ще кажеш?

От Боги никакъв отговор.

Гериш отвори прозореца, постави лакти на перваза, без да показва пушката на слънчевата светлина. Погледна през мерника.

Той беше насочен към женското общежитие на Карлтън Мемориъл, в другия край на двора. Карлтън бе известен повече като кучкарника. Той насочи центъра на оптическия мерник върху един голям форд. Една руса студентка с джинси и синя фланелка говореше с майка си, докато баща ѝ, червендалест и плешив, товареше куфарите ѝ.

Някой почука на вратата.

Гериш почака.

Пак се почука.

— Кърт? Давам половин долар за постера на Богърт.

Бейли.

Гериш нищо не каза. Момичето и майка му се смееха на нещо, без да знаят, че в червата им има микроби, които се хранят, делят, умножават. Бащата на момичето се доближи до тях и те стояха заедно на слънцето, семеен портрет в мерника.

— Дявол го взел — каза Бейли. Стъпките му се отдалечиха по коридора.

Гериш натисна спусъка.

Пушката ритна рамото му, хубаво, стабилно изритване, както когато човек поставил пушката точно на мястото ѝ. Русата глава на смеещото се момиче изчезна.

Майка ѝ продължи да се смее още миг, после ръката ѝ отиде към устата. Тя изпищя в ръката си. Гериш стреля през нея. Ръка и глава изчезнаха в червен фонтан. Мъжът, който товареше куфарите, хукна тромаво да бяга.

Гериш го проследи и го застреля в гърба. Повдигна глава, за миг погледна извън мерника. Куин държеше топката и гледаше към мозъка на русото момиче, полепнал по знака „ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, който се намираще зад проснатото ѝ тяло. Куин не помръдна. По целия двор хората бяха замръзнали, като деца, които играят на статуи.

Някой заблъска по вратата, после затрака дръжката.

— Кърт? Добре ли си, Кърт? Мисля, че някой...

— Добро пиене, добро ядене, добри ми Боже, да ядем! — възкликна Гериш и стреля по Куин. Този път рязко дръпна спусъка, вместо да го притисне леко, и не улучи. Куин тичаше. Никакъв проблем. Вторият изстрел улучи Куин във врата и той полетя, може би на шест метра.

— Кърт Гериш се самоубива! — крещеше Бейли. — Ролинс! Ролинс! Бързо ела!

Стъпките му заглъхнаха по коридора.

Сега всички се разтичаха. Гериш чуваше как пицят. Гериш чуваше шляпането по обувките им по алеите.

Вдигна очи към Боги. Боги държеше двата си пистолета и гледаше някъде отвъд него. Той гледаше към разпръснатите парчета на Мислителят на Прасчо и се зачуди какво ли прави Прасчо сега, дали спи или пък гледа телевизия или яде едно голямо, вкусно ядене. Изяж света, Прасчо, помисли си Гериш. Глътни го целия гаден свят.

— Гериш! Този път беше Ролинс. Блъскаше по вратата. — Гериш, отвори!

— Залючено е — каза Бейли задъхано. — Имаше много скапан вид, самоубил се е, сигурен съм.

Гериш пак извади дулото през прозореца. Едно момче с карирана риза клечеше зад един храст и отчаяно и напрегнато се взираше в сградата. Гериш виждаше, че иска да избяга, но краката му бяха замръзнали.

— Мили Боже, да ядем — измърмори Гериш и пак започна да натиска спусъка.

Издание:
Маймуната (сборник)
ИК „Плеяда“, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.